

for Fysikus og de tre Distriktslæger og 20,000 Kr. som yderligere Bidrag til Telefonanlæg paa Færøerne, hvortil forinden er bidraget omtrent 200,000 Kr. fra Statskassens Side i de sidste Aar.

Tilbage staar endnu det store Spørgsmaal, som det ærede Medlem berørte, nemlig om Lægeforholdene deroppe. Ogsaa derom foreligger der for Justitsministeriet et Andragende; men jeg tror, den ærede Forespørger vil give mig Ret i, at det er et saare vanskeligt Spørgsmaal, ikke mindst paa Grund af, at de interesserede deroppe ere saa uenige om, hvorledes det bør løses — jeg sigter her til Lægerne selv, Amtmanden og Lagtinget —, at det er rimeligt, at man endnu ikke i Justitsministeriet har kunnet komme til et fast Standpunkt i saa Henseende. Hvis man nemlig imødekommer Lagtinget med Hensyn til Oprettelse af nye Distriktslægeembeder deroppe og Understøttelse fra Statskassen dertil, maa man ikke glemme, at for hvert Embede, man saaledes opretter, opstaar der ikke blot Spørgsmaal om den derved foranledigede Udgift — og den er ikke saa lille i Forhold til, hvad man hernede er vant til at betale til Distriktslægeembeder —, men saa opstaar der ogsaa — det er nemlig allerede sket — betydelige Krav fra de andre Distriktslægers Side om Erstatning for, hvad de miste af Praksis ved, at de nye Embeder oprettes. Der findes i denne Sag — jeg husker ikke bestemt, fra hvilken Side det er fremkommet — en Antydning af, at det maaske var den heldigste Maade at løse den Trang til Læger, der sikkert er mange Steder paa Færøerne, at anskaffe let brugelige Befordringsmidler, f. Eks. Motorbaade, til de nuværende Distriktslæger. Det er en Tanke, der synes mig tiltalende. Det vil jo ikke andrage de Udgifter som Oprettelsen af nye Embeder. Det kan være, vi burde ind paa noget saadant, i hvert Fald som en Prøve. Og det forekommer mig, der kunde være god Grund for Staten til at bidrage noget til de dermed forbundne Udgifter. I alt Fald vilde alle Parter, Staten med, derved sikkert slippe adskiligt billigere end ved Oprettelsen af nye Distriktslægeembeder med tilhørende Erstatning til dem, der tabe derved.

Jeg tror i Virkeligheden, at med de Bevillinger, jeg her har nævnt, er der nævnt alt, hvad der for Tiden foreligger for Justitsministeriet af Andragender fra Lagtinget om Tilskud til Færøerne, og jeg tror, man da maa indrømme, at de dels

allerede ere imødekomne og dels, at der hernede fra hersker et Syn paa dem, som man ikke kan kalde smaatskaaret, men som man maa erkende staar i god Samklang med den Maade, hvorpaa Regeringerne hernede hidtil have stillet sig til Færøernes Ønsker. Ja, jeg haaber hermed at have besvaret Forespørgselen saa klart og tydeligt og, jeg tør vel ogsaa tilføje, saa imødekommende, som det ærede Medlem kan have næret Forventning om.

J. C. Christensen: Det er kun et Par Bemærkninger, jeg her finder mig foranlediget til at gøre, idet jeg i Hovedsagen kan slutte mig til de Udtalelser, der blev fremsatte af den højtærede Justitsminister.

Det er sikkert, og det kan siges paa alle Partiernes Vegne, at hernede ønske vi at opretholde baade det folkelige og det kulturelle Fællesskab, som hidtil har fundet Sted mellem Færøerne og os. I den Henseende er en Passus i det kgl. aabne Brev af 18. Juli 1906 meget betegnende. Det hedder der: „Og vel ere Færøerne i Rum langt adskilte fra Vort øvrige Kongerige; men ligesom Færingerne i Fædrelandskærlighed, Troskab og Hengivenhed ere eet dermed, saaledes omfatte ogsaa Vi Færingerne og Vore øvrige Undersaatter med samme stærke og uforanderlige Kærlighed, som Vor højtelskede bortgangne Fader“. Denne Passus er i Virkeligheden en god Betegnelse for hele Folkets Følelse for Færøerne og for Folkets Ønske om, at det kulturelle og nationale Fællesskab mellem Øerne og det øvrige Land skal bevares.

Dernæst føler jeg mig overbevist om, at der ikke hernede er noget som helst Ønske om, at Lovgivningsmagten for Færøernes Vedkommende skulde skilles ud fra Rigsdagen og lægges op til Færøerne. Der er ikke hernede noget som helst Ønske om, at vor Grundlov paa dette Punkt skulde forandres. Tværtimod, vi ønske her, at Lovgivningsmagten for Færøernes Vedkommende bliver paa den danske Rigsdag, og ønske, at Færøerne ligesom hidtil sende deres Repræsentanter til begge Rigsdagens Ting. Ikke heller er her noget Ønske om, at Bevillingsmagten skulde lægges fra Rigsdagen over til Lagtinget paa den Maade, at Færøerne skulde have en Sum udbetalt af Statskassen og saa i øvrigt klare sig selv. Derfor maa Tilbudet af 1. Juni 1906 heller ikke opfattes i den Retning, og der er ikke noget i selve Tilbudet, som gør, at det bør opfattes i den Retning.